

РЕШЕНИЕ

№ 27113

гр. София, 13.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 28.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **2995** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е исково и е по реда на чл.203 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Съдебното производство е образувано по искова молба (ИМ) с вх. №81658/24.02.23 година по регистъра на Софийския районен съд, подадена от Е. Д. М., с която срещу Върховния административен съд е предявен иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 20 000 лева, които вреди се изразяват в „нарушение на право на ЕС по адм. дело №1060/23 година по описа на ответника чрез изтезание с белезници на краката в о.с.з. и дискриминация“.

В съответствие с ИМ и уточняващите молби към нея, подадени от процесуалния представител на ищеца- адв.И. Ю. (вх.№195855 от 10.07.23 година на СРС и от 11.04.24 г. в АССГ, без вх.№), потвърдени лично от ищеца Е. М. с молба от вх.№17074/30.04.2024 година по регистъра на АССГ, приетият за разглеждане с Определение №4824/13.05.2024 година по настоящото дело иск е за осъждането на ответника Върховния административен съд да заплати на ищеца обезщетение за неимуществени вреди в размер на 18 000 лева за периода от 23.03.2023 година до

24.03.2023 година, настъпили в резултат от нарушение на норми на ЕС, а именно чл.1, чл.4, чл.47, чл.53 и чл.54 от Хартата на основните права на Европейския съюз и чл.20 от Директива (ЕС) 2016/343 на Европейския парламент и на съвета от 9 март 2016 година относно укрепването на някои аспекти на презумпцията за невиновност и на правото на лицата да присъстват на съдебния процес в наказателното производство, което нарушение се изразява в отказ на ответника, обективиран в протоколно определение по адм. дело №1060/2023 година, да бъдат свалени крачните белезници на ищеца, засегнало правото му на лично достойнство, презумпцията за невиновност и забраната за изтезания и унижения.

С постъпилия по делото на 07.06.2024 година писмен отговор на исковата молба, ответникът чрез процесуалния си представител- юрк. Д. оспорва изцяло основателността на предявения иск. Твърди, че в случаите като процесния, ангажимент на съдебния състав бил да прецени дали да удовлетвори молбата за сваляне на белезници в проведеното съдебно заседание, след като съобрази вида на наказанието, което изтърпява „лишеният от свобода“, криминалният му профил, неговата история на прояви на агресия и други рискове, след което да определи коя е адекватната степен на превенция. С преценката дали да разпореди сваляне на белезниците на ищеца в съдебната зала, видно от параграф 1 от Директива 2016/343 на ЕП и на Съвета, съдът не бил нарушил правото на ЕС, а е взел решението си при оперативна самостоятелност. Касало се за мярка, която е наложена във връзка с правомерен арест или задържане и тя не предполагала употребата на сила или излишно публично показване на онова, което би могло да се счита за необходимо и пропорционално в границите на разумното, поради което и не можело да приеме, че е налице нарушение на чл. 4 от ХОПЕС. Ищецът не твърдял неправилно поставяне на белезниците по начин, който да го е увредил, нито че свалянето на белезниците е било необходимо с оглед неговото здравословно състояние към процесната дата или че оставането с белезници е довело до внезапно влошаване на състоянието му. Заявено е искане за присъждане на разноски.

В съдебно заседание пред АССГ ищецът М. моли за уважаването на предявения иск като доказан по основание и размер. Поддържа, че е доказан от приетите по делото писмени доказателства отказа да му бъдат свалени крачните белезници. При това

положение нарушени били правата му по чл.2, чл.7, чл.10 и чл.26 от Международния пакт за граждански и политически права на ООН. Нарушени били и правата му по чл.1, чл.3, чл.13, чл.14, чл.17 и чл.18 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (Конвенцията), както и чл.1, чл.4 , чл.20, чл.21 и чл.54 от Хартата на ЕС. На основание чл.2 от Международния пакт за граждански и политически права на ООН и чл.47 от Хартата на ЕС и чл.13 от Конвенцията. ВАС следвало да бъде осъден за това, че ищецът е изтезаван и тормозен, публично унижен в открито съдебно заседание по описания в исковата молба начин. Следвало да бъде съобразено решение на Съда по правата на човека за нарушение на чл.3 от Конвенцията с „Мерабишвили и Коприете срещу Г.“ №1704/2006 г. (Неправилно в протокола: №1706/2006 г.), по което Г. е осъдена за публичното унижение и изтезаване на двамата ищци по посоченото дело, без да е имало извънредни обстоятелства, които да налагат третиране да бъдат държани с помощни средства, какъвто бил и случаят на ищеца. ВАС не доказал в настоящото производство, че има извънредни обстоятелства, застрашаващи за сигурността съдията, прокурора, и обществото от страна на ищеца и въз основа на тези фактически положения да бъде държан с белезници в открито съдебно заседание. В случая ВАС бил злоупотребил с право и с власт и извършил тормоз над ищеца.

Ответникът не се представлява в съдебно заседание и не изразява становище по иска въз основа на събраните по делото доказателства.

СГП (редовно призована, като е получила и препис от определението за насрочване на делото) изпраща прокурор само в първото по делото заседание, но не и в заседанието по същество на 28.10.24 година, съотв. не изразява становище по иска, за което по арг. от чл.138, ал.2 АПК се счита за уведомена (отразено изрично и в съдебния протокол от 18.10.2024 г.).

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните, вкл.и като и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

От фактическа страна:

Видно от отрязъка от съобщение, приложен по адм.дело № 1060/2023 година по описа на Върховния административен съд (изискано и приложено към настоящото дело), Е. Д. М. е бил призован в затвора-С. да се яви в качеството на касатор в съдебно

заседание на 23.03.2023 г. по посоченото дело

В исковото производство по настоящото дело няма ангажирани доказателства, въпреки проекто-доклада, даден с определението за насрочване на делото, приет без възражения от ищеца (отразено в протокола) дали към 23.03.2023 година ищецът М. е бил осъден с влязла в сила присъда, съответно дали към тази дата се е намирал в затвора-С. в изпълнение на мярка за процесуална принуда „задържане под стража“ или в изпълнение на наказание „лишаване от свобода“.

Видно от протокола по адм.дело № 1060/2023 година на ВАС, ищецът М. е бил конвоиран в с.з. на 23.03.2023 година от служители на ГД „Охрана“. Преди даване ход на делото същият е отправил следното искане, вписано в протокола: „Моля да се разпоредите да ми махнат белезниците от краката. Нито Ви застрашавам, нито съм направил нещо лошо, за да ме третирате така. Вие една минута да ги държите в ръцете си само с два пръста ще Ви дотегне. Това ми е молбата и искам да се отрази. Аз имам едно-две дела срещу Вашия съд. Трябва да се спазват правата на човека. Искам да ми се спазват правата на човека гарантирани по чл. 3 от Европейската конвенция за защита правата на човека, да не бъде публично опозоряван в собствените ми очи пред съда, пред прокурора, пред представителите на обществото в лицето на Главна дирекция "Охрана", защото не сме османската империя, а сме 21-ви век, Европейския съюз.“

Преди произнасяне по искането, съдебният състав е отправил питане към служителите, осъществяващи охраната на М. какви са съображенията същият да има белезници и на ръцете, и на краката. Даденият отговор е, че лица, които се водят особено опасни за бягство се конвоират задължително с белезници на краката и обезопасителен колан. В съдебната зала само след разпореждане на съда същите се свалят.

В протокола няма вписано изявление от страна на касатора М., с което да е оспорена заявената от служителите на ГД „Охрана“ оценка, че към този момент-23.03.23 година същият е оценен, като особено опасно за бягство лице. В съответствие с отрицателната доказателствена сила на съдебния протокол, неударствените в протокола действия се смятат за неизвършени-чл.152 от ГПК, вр. чл.144 от АПК. Тази оценка не е оспорена включително и с исковата молба, по която е образувано

настоящото дело. При тези данни съдът приема, че към 23.03.2023 година оценката за М. е била, че е особено опасен за бягство.

С оглед на така направеното изявление от служителите, осъществяващи охраната и след като е изложил мотиви (вписани в съдебния протокол), че състоянието на касатора с белезници на краката не затруднява неговата защита пред съда, и от съображения за сигурност, съдебният състав на ВАС е отхвърлил искането на Е. М..

От разпита на посочения от ищеца свидетел И. А. А. не се установяват конкретни факти за преживяното от ищеца М. от отказа за сваляне на крачните белези в съдебно заседание на 23.03.23 г. Напротив свидетелят говори за дело, което е било тази година (2024 година, бел. на съдията), а процесният случай е от месец март 2023 година.

При така приетото за установено от фактическа страна съдът обуславя следните правни изводи:

Преценката за допустимост на иска е осъществена с определението за насрочване на делото в открито съдебно заседание и не е налице изменение на обстоятелствата, което да налага повтарянето ѝ от съда.

За необходимо съдът намира допълнително да изложи следното:

Съгласно чл.10, ал.1 от ЗОДОВ, делата по този закон пред съда се разглеждат със задължително участие на прокурор. В този смисъл е и Тълкувателно решение № 7 от 25.11.2010 г. на ВАС по т. д. № 3/2010 г.

В конкретния случай се поставят два въпроса: 1. Дали под задължително участие следва да се разбира явяване на прокурор от съответната прокуратура в съдебно заседание или постановяването на допустим съдебен акт по съществото на спора е обезпечено от съда с уведомяването на прокурора за предмета на делото и призоваването му за участие; 2. Ако е необходимо явяване, то следва ли същото да бъде и в заседанието по същество (когато е даден ход на устните състезания) или е достатъчно явяването на прокурор в първото по делото заседание.

По първия въпрос, съдът излага следното:

В мотивите към Тълкувателно решение № 7 от 25.11.2010 г. на ВАС по т. д. № 3/2010 г. е посочено следното: „С използването на думата "задължително" законодателят е подсиллил именно императивния характер на тази норма. Ако законодателят искаше да изключи задължителния характер на участието на прокурор по тези дела или да

предостави това участие на преценката на самия прокурор, той би го направил изрично.“

За допълнителна яснота АССГ се позова и на тълкуването на аналогични текстове на ГПК, дадено с Тълкувателно решение № 72 от 24.VI.1963 г. по гр. д. № 56/63 г.:“ В чл. 275, ал. 2 ГПК (отм., аналогичен на чл.336, ал.2 от сега действащия ГПК, бел. на съдията), при производството за поставяне под пълно и ограничено запрещение, законът изрично предвижда задължително участие на прокурора при разглеждане на делото. В производството по чл. 445 ГПК (отм., аналогичен на чл.550, ал.3 от сега действащия ГПК, бел. на съдията) за обявяване на отсъствие или смърт законът предвижда изслушването на прокурора, което ще рече, че неговото явяване по делото е също задължително, защото, за да бъде изслушан, той трябва да се яви.“

Съгласно чл.127, т.6 от Конституцията на Република България (предишна т. 4 - ДВ, бр. 27 от 2006 г., изм., бр. 106 от 2023 г.), обаче, освен по наказателните дела от общ характер, в предвидените със закон случаи участва и в други дела в защита на значим обществен интерес или в интерес на лица, които се нуждаят от специална закрила.

Като се позовава на прякото действие на Конституцията, АССГ, II о., 23-ти състав тълкува чл.10, ал.1 от ЗОДОВ в смисъл, че участието на прокурор е задължително само по тези дела по ЗОДОВ, които са в защита на значим обществен интерес или в интерес на лица, които се нуждаят от специална закрила. Конкретният случай не е такъв. Делото не е със значим обществен интерес, а ищецът, който към настоящия момент изтърпява наказание лишаване от свобода не е лице, което се нуждае от специална закрила. Няма спор, че ищецът М. не е с увреждане, което му пречи да формира и изразява воля, съотв. същият в две поредни заседания изрази свободно волята си пред съда. Проведената лично от него защита свидетелства за добро познаване на правните норми, а освен това по конкретното дело е представяван и от процесуален представител-адвокат.

Освен това съгл. чл.16, ал.2 от АПК, прокурорът упражнява предоставените му от закона права съобразно правилата, установени за страните по делото. След като прокурорът има правата на страна по делото, то административният съд не разполага с правомощието да го „застави“ да се яви.

2. Ако явяването на прокурор по конкретното дело беше задължително, а то не е по

изложените по-горе съображения, то явяването му щеше да бъде задължително и в заседанието по същество. Това разрешение следва от чл.16, ал.3 АПК, съгл. който „при участието си в административни дела прокурорът дава заключение“. Заключението касае спора по същество и следва да бъде дадено в хода на устните състезания по делото.

Разгледан по същество, искът е неоснователен.

Дадената от съда в доклада по делото правна квалификация на предявения иск е чл.2в, ал.1, т.1 ЗОДОВ, който предвижда, че когато вредите са причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, исковите се разглеждат от съдилищата по реда на Административнопроцесуалния кодекс – за вреди по чл. 1, ал. 1, както и за вреди от правораздавателната дейност на административните съдилища и Върховния административен съд.

В съответствие с чл.119, ал.1 от Конституцията на Република България, правораздаването се осъществява от Върховния касационен съд, Върховния административен съд, апелативни, окръжни, военни и районни съдилища.

Съгласно установения в чл.132, ал.1 от Закона за съдебната власт принцип, съдилищата разглеждат делата в открити съдебни заседания.

Следователно провеждането на съдебните заседания и постановяваните съдебни актове във връзка със страните и тяхното участие в съдебно заседание са част от правораздавателната дейност на съдилищата.

След като ищецът твърди нарушение на правото на ЕС, допуснато от Върховния административен съд при провеждането на открито съдебно заседание по конкретно дело, то правната квалификация на предявения иск е по чл.2в, ал.1, т.1 ЗОДОВ.

Дали има такова нарушение и дали то е достатъчно съществено са въпроси по съществото на спора.

Съгласно постоянната съдебна практика на СЕС принципът на отговорност на държавата за вреди, причинени на частноправните субекти вследствие на нарушения на правото на Съюза, за което носи отговорност държавата, е присъщ на системата на договорите, на които се основава Съюзът (в този смисъл Решение от 19 ноември 1991 г. по дело Francovich и др., C-6/90 и C-9/90, R., стр. I-5357, точка 35, Решение от 5 март 1996 г. по дело B. du pcheur и Factortame, C-46/93 и C-48/93, R., стр. I-1029,

точка 31 и Решение от 24 март 2009 г. по дело D. Slagterier, C-445/06. При предявяването на иск за вреди причинени на частноправни субекти вследствие нарушаване на правото на ЕС, същите имат право на обезщетение при наличието на три условия: 1. предмет на нарушената правна норма на Съюза да е предоставянето на права на частноправните субекти, 2. нарушението на тази норма да е достатъчно съществено и 3. да съществува пряка причинно-следствена връзка между нарушението и претърпяната от частноправните субекти вреда (Решение на Съда (голям състав) от 26 януари 2010 г. по дело C-118/08, т. 29 и т. 30 от решението). Условието следва да са налице кумулативно, липсата на което и да е от тях води до отпадане на отговорността на ответника. При предявяване на иск по чл. 2в ЗОДОВ ищецът е този, който следва да индивидуализира предмета на иска, като посочи правопораждащите юридически факти, формулира петитум и страни. Основанието на иска, т. е. обстоятелствата на които се основава иска следва да обхваща фактите, от които произтича претендираното с исковата молба материално субективно право. За ищеца е налице задължение ясно и точно да посочи фактите (т.е. конкретните обстоятелства), от които произтичат претендираното материално субективно право. Съответно на доказване от страна на ищеца подлежат всички твърдени факти и обстоятелства, които ги обосновават, както и връзките между тях. Преценката за наличието на тези обстоятелства, за наличието или не на причинна връзка на същите със съответните вреди, които се претендират и тяхното обезщетяване е преценка по основателността на иска, както вече беше посочено. В случая ищецът сочи нарушени норми на правото на ЕС, които според него му предоставят права, като твърди, че това нарушение е достатъчно съществено и че съществува пряка причинно следствена връзка между нарушението и твърдяната за претърпяна от него вреда.

Съобразно фактическите установявания по делото, АССГ, II о., 23-ти състав приема, че не са налице посочените кумулативно изискуеми предпоставки за възникване на отговорността на ответника по чл. 2в от ЗОДОВ.

За да е налице първата предпоставка от фактическия състав на чл.2в, ал.1, т.1 от ЗОДОВ, то следва да е налице нарушена правна норма на Съюза и тя да е свързана с предоставянето на права на частноправните субекти.

В случая ищецът се позовава на нарушения на правото на ЕС, нарушение на

Хартата на ЕС - чл. 1 – човешко достойнство, чл.4 – Забрана на изтезанията и на нечовешкото или унижително отношение или наказание, чл.47- Право на ефективни правни средства за защита и на справедлив съдебен процес, чл.53- Степен на закрила и чл.54- Забрана на злоупотребата с право.

Ищецът не сочи по-конкретни разпоредби от правото на ЕС, които да са съществено нарушени с използването на белезници при конвоирането на задържани или осъдени на лишаване от свобода лица до съдилищата за участие в съдебен процес по административно дело и по време на участието им при провеждане на съдебните заседания по това дело.

В областта на съдебния процес, но в наказателното производство, Европейският парламент и Съветът на Европейския съюз, в Директива 2016/343 от 9 март 2016 г., съобразявайки ДФЕС, достигат до извод, че компетентните органи следва да се въздържат от представяне на заподозрения или обвиняемия като виновен, в съда или пред обществеността, чрез използването на мерки за физическо възпиране, като например белезници, стъклени клетки, клетки и окови, освен ако използването на тези мерки е необходимо по специфични за делото съображения, които са свързани или със сигурността, включително с цел възпрепятстване на заподозрения или обвиняемия да се самонарани, да нарани други лица или да повреди имущество, или с възпрепятстването на заподозрения или обвиняемия да се укрие или да установи контакт с трети лица, например свидетели или жертви. Възможността за прилагане на мерки за физическо възпиране не означава, че компетентните органи следва да вземат официално решение относно използването на такива мерки.

Във връзка с горното, съгласно чл. 5 от Директива 2016/343 на ЕП и на Съвета, държавите членки следва да вземат подходящи мерки, за да гарантират, че заподозрените и обвиняемите не са представяни като виновни в съда или пред обществеността, чрез използването на мерки за физическо възпиране. Но, Параграф 1 не възпрепятства държавите- членки да прилагат мерки за физическо възпиране, които са необходими по специфични за делото съображения във връзка със сигурността или за да се попречи на

заподозрения или обвиняемия да се укрие или да установи контакт с трети лица.

Следва да се има предвид, че горната директива е приложима в областта на процесуалните права на заподозрените и обвиняемите в наказателното производство и е с оглед укрепването на някои аспекти на презумпцията за невиновност и на правото на лицата да присъстват на съдебния процес в наказателното производство. Включително и в рамките на наказателното производство, в което действа презумпцията за невиновност, е допустимо от правото на ЕС, в определени случаи използването на мерки за физическо възпиране. В случая такива мерки, чрез използването на белезници, са взети по повод съдебен административен процес, в което страна е обвиняемо или осъдено лице.

По доводите на ищеца за нарушение на забрани (чл.1, чл.4 от Хартата на ЕС), съгласно които са забранени накърняването на човешкото достойнство, изтезанията и нечовешкото или унижително отношение или наказание, съдът излага следното:

Не е спорно между страните, че към 23.03.2023 година, ищецът е изтърпявал наказание „лишаване от свобода“ или мярка за процесуална принуда „задържане под стража“ на законно основание. Когато мярката е наложена във връзка с правомерен арест или задържане и не предполага употребата на сила или излишно публично показване на онова, което би могло да се счита за необходимо и пропорционално в границите на разумното, такъв тип превантивна мярка не следва да се тълкува като нарушаване по чл.3 ЕКПЧ (виж Ранинен с/у Ф., 16 декември 1997 г., пара. 56, Доклади 1997-VIII; К. с/у България, № 891/05, пара. 38, 20 януари 2011 г.; и К. с/у Република Ч., № 32133/11, пара. 63, 25 юли 2013 г.). В тази връзка, позоваването на случая *Ramishvili and Kokhreidze v. G.* - 1704/06 и по-конкретно на § 96 от решението по дело № 1704/06 на ЕСПЧ, Второ отделение, е неоснователно, тъй като видно от § 101 на същото, се касае за случай, в който правителството на Г. не е успяло да обоснове нуждата от изолиране на подсъдимите в клетка по време на съдебно заседание и присъствието на въоръжени „специални сили“

в съдебната зала при положение, че подсъдимите са били личности, за които липсват данни за предишни осъждания и при липса на други доказателства за риск от насилие или укриване, какъвто определено не е настоящият случай. Отделно от горното, в § 96 от решението по дело № 1704/06 на ЕСПЧ, Второ отделение, Съдът подчертава, че мярката за неотклонение обикновено не поражда спор по чл.3 от Конвенцията, когато е наложена във връзка със законно задържане и не включва използване на сила и публично излагане, надвишаващо това, което разумно се счита за необходимо.

Статутът на Главна дирекция „Охрана“ е уреден в чл. 391 – чл. 394 от Закона за съдебната власт. Главна дирекция "Охрана" е юридическо лице към министъра на правосъдието със седалище С.. Устройството и дейността ѝ, свързана с охрана на органите на съдебната власт, се уреждат с правилник, издаден от министъра на правосъдието. Една от задачите на дирекцията е да организира и осъществява конвоирането на обвиняеми и подсъдими, за които се иска или е постановена мярка за неотклонение задържане под стража, или конвоирането до органите на съдебната власт на лица, изтърпяващи наказания в местата за лишаване от свобода (чл. 2, ал. 3 ПУДГДОЕ).

По определението на чл. 1, ал. 2 от Инструкция № И-1 от 30.09.2022 г. за организацията и реда за осъществяване на конвойната дейност от Главна дирекция „Охрана“ конвойната дейност е дейност по охрана и изолация на лице или лица с мярка за неотклонение задържане под стража, или изтърпяващо, съответно изтърпяващи наказание в местата за лишаване от свобода, извършвана от конвоен наряд на място или при движение по определен маршрут.

Начинът на конвоирането на лицето, техническите, помощните и защитните средства за оборудване на конвойния наряд се определят от изготвената оценка на риска, направения анализ на оперативната обстановка по маршрутите на движение и конкретната конвойна задача. Конвоираните лица не могат да бъдат подлагани на изтезания и на жестоко отношение, което не изключва използването на помощни средства. Прилагането им не представлява изтезание, ако е регламентирано и съответства на

предвидената в закона цел.

Съгласно чл.17, ал.7 от Инструкция № И-1 от 30.09.2022 г., задължително се поставят специални колани с фиксирани белезници на ръцете и допълнително белезници на краката или специален комплект белезници за ръце и крака при конвоиране на особено опасни за бягство лица, като са изброени категориите лица, за които това се отнася. В съответствие с фактическите установявания по делото, към 23.03.23 година, М. е имал посоченото качество-особено опасно за бягство лице.

По делото не се установи спрямо ищеца М. да е осъществена необоснована употреба на белезници на краката по време на съдебното заседание, която да му е причинила тежки физически страдания и психологични проблеми или да е пречила правото му на справедлив съдебен процес. Всяко лице с поставени на краката белезници би изпитало физически и психически неудобства, но ако те не надхвърлят допустимия праг, а помощните средства се прилагат поради необходимост от минимизирането на риска, не е налице случай на нечовешко третиране. По делото не се установи надвишаване на „това, което разумно се счита за необходимо“, поради което не поражда съмнение за нарушение на чл.3 от Конвенцията.

Отделно от гореизложеното, ангажираният от ищеца М. свидетел не даде показания, които да подкрепят изложените в исковата си молба твърдения за претърпени болки и страдания от белезниците, които да са настъпили по време на конкретното съдебно заседание на 23.03.2023 година във Върховния административен съд, III о. или по причина именно на него.

В заключение от изложеното, в това число и по критериите на Европейския съд по правата на човека, не се доказва процесният отказ на съдебния състав на ВАС-III о. за сваляне на белезниците от краката на ищеца по време на заседанието на 23.03.2023 година да нарушава правна норма на Съюза и тя да е свързана с предоставянето на права на ищеца, нито се доказаха причинени болки и страдания и съответно претърпени неимуществени вреди, поради нарушаване на забраната за нечовешко и унижително отнасяне по чл.3 ЕКПЧ, идентична и прилагана еднакво със забраната по чл. 4 от Хартата за

основните права на Европейския съюз-две от задължителните предпоставки за ангажиране на отговорността на ответника по чл.2в ЗОДОВ. Следователно, исковата претенция е изцяло неоснователна и съдът следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и на основание чл.10, ал.4 от ЗОДОВ основателно се явява искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Вярно е, че с определение от 12.06.23 година по гр.д. №15280/2023 година по описа на Софийския районен съд, СРС, 128 състав е освободил ищеца от заплащането на държавна такса и разноски. Действието на определението запазва действието си и след изпращане на делото по подсъдност на АССГ- арг. от чл.135, ал.2 от АПК. В съответствие с установената съдебна практика съпоставянето между регламентацията за освобождаване на страната от заплащане на разноски и на отговорността за разноски налага извод, че законодателят не е изключил лицето, освободено от внасяне на разноските по производството, от отговорност за плащане на разноските, направени от другата страна. По тези съображения и след като взема предвид предмета на делото, обема на предоставената защита, изразяваща се само в депозирането на писмен отговор без участие на процесуалния представител на ответника в проведените две съдебни заседания, АССГ определя юрисконсултско възнаграждение в минималния размер, установен в чл.24 от НЗПП, вр. чл.37 от ЗПП-100 лева.

Воден от гореизложеното, АССГ, II о., 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл.2в, ал.1, т.1 от ЗОДОВ, предявен от Е. Д. М. против Върховния административен съд за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 18 000 (осемнадесет хиляди) лева за периода от 23.03.2023 година до 24.03.2023 година, настъпили в резултат от нарушение на норми на ЕС, изразяващо се в отказ на ответника, обективизиран в протоколно определение по адм. дело №1060/2023

година по описа на ВАС да бъдат свалени белезниците от краката на ищеца.

ОСЪЖДА Е. Д. М. да заплати на Върховния административен съд юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него.

СЪДИЯ: